

О. Матвієнко,

аспірант

Одеського державного університету внутрішніх справ;
капітан поліції, слідчий слідчого відділу
Криворізького РВП КВП Головного управління
Національної поліції у Дніпропетровській області

ХАРАКТЕРИСТИКА ОСОБИ, ЩО ВЧИНЯЄ КРАДІЖКИ, ЯК ОСНОВА ДЛЯ ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИННОСТІ У КУРОРТНОМУ РЕГІОНІ

Постановка проблеми. Особа злочинця – одна з центральних проблем в кримінології, яка має як наукове, так і практичне значення. Питання особливостей злочинної поведінки належать до властивостей особи та її мотивації, які формують таку поведінку, «створюють» злочинця, а відтак, можуть бути одним із «ключів» на шляху протидії та запобіганню злочинності. Наукові дослідження, присвячені механізму злочинної поведінки особи входять до основ розробки заходів протидії як окремих видам кримінальних правопорушень, так і злочинності в цілому, так як успішна боротьба зі злочинністю є неможливою без урахування особистісного фактора. Оскільки крадіжка є самим поширеним кримінальним правопорушенням на території України протягом останніх років, то дослідження особи злочинця-крадія є актуальним та необхідним в контексті боротьби з розповсюдженням даного корисливого посягання. Особливого значення це набуває на регіональному рівні.

Стан дослідження. У науковій літературі проблемам, що стосуються особи злочинця, присвячено чимало досліджень, особливо варто відмітити наукові праці таких вчених: А. М. Бабенка, В. С. Батиргарєєвої, В. Голіни, І. Даньшина, О. Джузи,

В. Дрьоміна, А. Закалюка, А. Зелінського, О. Литвинова, М. Стручкова, С. Тарарухіна та ін. Та попри значну кількість наукових досліджень зазначеної проблематики, питання особи злочинця, який вчиняє крадіжку залишаються актуальними та необхідними на даному етапі розвитку як кримінально-правової політики в Україні, так і політики протидії злочинності у регіоні в цілому.

Метою статті є з'ясування характеристики особи, що вчиняє крадіжки і її значення для протидії злочинності у курортному регіоні.

Виклад основного матеріалу. Перед дослідженням особливостей особи злочинця, який вчиняє крадіжку на регіональному рівні, варто з'ясувати особливості поняття крадіжки. Так, дане кримінальне правопорушення становить основу корисливої злочинності, яка в свою чергу, входить до структури злочинності загальнокримінального спрямування. Наприклад, за 2020 рік було виявлено та зареєстровано 360 622 факти кримінально караних посягань, з яких 190 258 – кримінальні правопорушення проти власності, тобто 52,7% від загальної кількості. 138 562 випадки серед яких – крадіжка. За 2021 рік було обліковано 321 443 кримінальних правопорушень, з яких проти власності

склали – 158 729 (49,3% від загальної кількості) правопорушення, серед яких відповідно було виявлено 113 517 крадіжки. 362 636 кримінальних правопорушень на території України (без урахування статистики окупованих населених пунктів) було зареєстровано за звітний період 2022 року, серед яких 113 137 кримінальних правопорушень проти власності (31,1%), де кількість крадіжок склало – 69 496 разів.

У кримінально-правовому значенні крадіжка – кримінальне правопорушення, яке полягає у таємному викраденні чужого майна. Викрадення у науковій літературі пропонується розуміти як «протиправне безоплатне фізичне вилучення чужого майна або інших предметів незалежно від наявності чи відсутності підстав для володіння останніми, вчинене шляхом крадіжки та ненасильницького грабежу» [1, с. 212].

При цьому викрадення слід вважати таємним, якщо винна особа вважала, що робить це непомітно для потерпілого чи інших осіб, зокрема якщо воно: «здійснюється за відсутності потерпілого чи інших осіб; вчиняється у присутності потерпілого чи інших осіб, які перебувають у стані, що унеможливує усвідомлення значення того, що відбувається (сон, непритомність, стан сп'яніння); здійснюється у присутності сторонніх осіб, які не усвідомлюють факту викрадення майна і не можуть дати йому належної оцінки (психічно хворі, малолітні); відбувається у присутності потерпілого чи іншої особи, за умови, що винна особа не знає про це, чи вважає, що робить це непомітно для них; вчиняється у присутності інших осіб, однак винний розраховує на відсутність усвідомлення ними факту викрадення; здійснюється у присутності лише тих осіб, на потурання з боку яких винний розраховує (виходячи, наприклад, із дружніх стосунків чи родинних зв'язків)» [2; 10].

Судова практика дотримується позиції того, що «таємним визнається таке викрадення, здійснюючи яке, винна особа вважає, що робить це непомітно для потерпілих чи інших осіб» [3]. Таким чином, ознака таємності містить об'єктивну (факт вчинення злочинного посягання за відсутності осіб, які усвідомлюють факт викрадення) та суб'єктивну (винний вважає, що вчинює посягання непомітно для тих осіб, які усвідомлюють факт викрадення) складову. Набувши статусу конститутивної ознаки складу крадіжки, таємність як спосіб його вчинення виступає відмежувальним критерієм, на основі якого даний склад відрізняється від ряду інших посягань проти власності.

Досліджуючи феномен вчинення злочинів у курортному регіоні, зазначимо, що крадіжка відноситься до корисливих посягань проти власності. Поняття «корисливість» є системо-утворюючим, базовим та походить від основного терміну «користь» [4]. Корисливість – це «прагнення задовольнити індивідуальну життєву потребу шляхом завідомо протиправного передбаченого кримінальним законом заволодіння чужим майном чи майновими правами, які не належать винному, а бо шляхом звільнення від майнових зобов'язань та зменшення витрат» [5, с. 154].

Взагалі, поняття мотиву включає усвідомлену потребу, спонукання, задоволення певних бажань тощо. О. В. Ус вважає, що «мотивом кримінального правопорушення є внутрішнє спонукання особи, яким вона керується при вчиненні посягання (яке викликає в особи рішучість, бажання вчинити злочин)» [6, с. 187]. У свою чергу, В. О. Казміренко визначає мотив як «елемент мотивації, що знаходиться в сфері свідомості і стає основою для прийняття рішення про злочинну поведінку і, відповідно, здійснення певного поведінкового акту, мотив характеризує суб'єктивну

значимість поведінки, мета – її об'єктивну спрямованість» [7, с. 102–103].

Для правильної організації запобігання злочинності у курортному регіоні, слід враховувати, що першочерговим в крадіжці є користь, а корисливий мотив при вчиненні крадіжки полягає у прагненні винного протиправно обернути чуже майно на свою користь чи користь іншої особи, або отримати майнову вигоду без одержання чужого майна на свою користь; у результаті винний або інші особи одержують фактичну можливість володіти, користуватися та розпоряджатися таким майном як своїм власник, а законний власник цього майна позбавляється такої можливості.

До факторів, які формують корисливі мотиви особи-крадія у курортному регіоні можна віднести «високий рівень безробіття; соціальну нерівність серед населення; негативний вплив алкоголізму, зловживання алкоголем та наркотиками; висока концентрація у великих містах рецидивістів; негативний вплив оточуючого середовища; домінування в суспільстві установок на збагачення будь-якими шляхами; низький рівень викриття місць збуту викраденого майна; низький рівень розкриття крадіжок та інших корисливих кримінальних правопорушень; віктимність жертв тощо» [8 с. 137–143; 9, с. 92; 19; 20; 21; 22; 23; 24; 25; 26; 27; 28; 29] також важливим є висока міграція населення і мобільність злочинців під час курортного сезону; не менш важливим є складнощі у роботі правоохоронних органів у цей період; надмірна зава наженіть; недостатність матеріально-технічного і інформаційного забезпечення практики протидії злочинності.

Характеризуючи особу, яка вчинила кримінальне правопорушення, в тому числі і крадіжку у курортному регіоні, використовують різні терміни, як то «суб'єкт кримінального правопорушення», «особа злочинця», «особистість злочинця», однак ці тер-

міни мають певні відмінності та специфічні галузеві значення, зумовлені предметною сферою пізнання відповідної науки.

Так, згідно норм Кримінального кодексу України, суб'єктом кримінального правопорушення може бути фізична осудна особа, яка вчинила кримінально каране діяння у віці, з якого можлива кримінальна відповідальність [10].

У той же час А. П. Закалюк звертає увагу на ту обставину, що «в українській мові термін «особа» зазвичай об'єднує два російськомовні терміни «особа» та «особистість», проте вони мають різні значення [11, с. 234]. І. М. Даньшин стверджує, що «особа злочинця – це сукупність суттєвих та усталених соціальних властивостей та ознак, соціально значущих біопсихічних особливостей індивіду, які об'єктивно реалізуючись у конкретному вчиненому злочині, надають вчиненому діянню характер суспільної небезпеки, а винному – властивість суспільної небезпечності, у зв'язку з чим особа притягається до кримінальної відповідальності, передбаченої кримінальним законом» [12].

В. В. Голіна зауважує, що «будь-яка людина, яка усвідомлює свої дії і свідомо поводить, є особистістю, в тому числі і злочинець – осудна особа, яка досягла віку кримінальної відповідальності і визнана винною у вчиненні суспільно небезпечного діяння. Незважаючи на свої негативні якості, він залишається учасником суспільних відносин, продовжує взаємодіяти з іншими людьми і суспільством взагалі» [13, с. 37].

А. Ф. Зелінський зазначав, що особистість злочинця – це сукупність соціально-демографічних, психологічних та моральних характеристик, які тією чи іншою мірою типово притаманні людям, винним у злочинній діяльності [14, с. 86–89].

Під особою злочинця прийнято розуміти сукупність істотних і стійких соціальних властивостей та ознак,

соціально значущих біопсихологічних особливостей індивіда, які, об'єктивно реалізуючись у конкретному скоєному кримінальному правопорушенні, надають вчиненому діянню характеру суспільно небезпечності, а винній у ньому особі – властивості суспільно небезпечності [15, с. 145].

Загальноприйнято у вітчизняній кримінологічній науці структуру особи злочинця поділяти на такі основні елементи: «соціально-демографічні ознаки (наприклад, стать, вік, рівень освіти, сімейний стан, рід занять, наявність постійної роботи тощо); особистісно-рольові властивості (соціальний статус тощо); морально-психологічні якості (ціннісні орієнтири, риси характеру тощо); риси правової та моральної свідомості; психічні відхилення, спричиненні черепно-мозковими травмами, психічними захворюваннями (олігофренія, психопатія тощо) або іншим хворобливим станом, установленим під час проведення судово-психіатричних експертиз; кримінально-правові ознаки; загальнозначущі позитивні людські якості» [16, с. 155–157].

Отже, особа злочинця, який вчиняє крадіжку, складається із певної кількості елементів та включає певну сукупність різних ознак, рис, властивостей. Для неї характерні як загальні ознаки особистості (вік, стать, місце роботи тощо), так і характерні лише особі злочинця специфічні властивості, які вказують на спрямованість її проти правового діяння, його характер та суспільну небезпеку. Як було визначено, прийнято поділяти ознаки злочинця-крадія на соціально-демографічні, морально-психологічні, соціальні ролі та статуси, кримінально-правові ознаки.

Пропонується звернутися до офіційної статистики та даних органів правосуддя [17, 18;] з метою встановлення тенденцій та властивостей особи, яка вчиняє крадіжку на регіональному рівні.

Так, за 2018 рік 41 510 крадіжок було вчинено особами, які раніше вчиняли кримінальні правопорушення (13,6% від загальної кількості виявлених крадіжок за цей рік), групою осіб – 6 913 (2,27%), особами у стані алкогольного сп'яніння – 4 529 (1,5%), неповнолітніми – 3 551 (1,1%).

У 2019 році особами, які раніше вчиняли кримінальні правопорушення було вчинено 34 361 крадіжок (13,4%), групою осіб – 4 568 (1,8%), особами у стані алкогольного сп'яніння – 3 757 (1,4%) та неповнолітніми – 3 013 (1,1% від загальної кількості виявлених крадіжок за цей рік).

У 2020 році із загальної кількості виявлених випадків крадіжок (138 562) особами, які раніше вчиняли кримінальні правопорушення було вчинено 28 474 посягання (20,5%), групою осіб – 2 880 (2%), особа у стані алкогольного сп'яніння – 2150 (1,5%), неповнолітніми або за їх участю – 1 874 (1,3%) випадки крадіжок.

За 2021 рік із 113 517 крадіжок було обліковано. Із зазначеної кількості 26 739 крадіжок було вчинено особами, які раніше мали прецедент вчинення кримінального правопорушення, групою осіб – 2 585, особами у стані алкогольного сп'яніння – 1 659 та неповнолітніми або за їх участю – 1 779 крадіжок за звітний період.

Для практики протидії крадіжкам у курортному регіоні заслуговують на увагу і такі фактори, що згідно статистичних даних за 2022 рік із 69 496 епізодів крадіжок 13 416 було вчинено особами, які раніше вже вчиняли кримінальне правопорушення, 1 254 крадіжки було вчинено групою осіб, 861 крадіжка особами, які перебували у стані алкогольного сп'яніння та 831 випадок крадіжок, що були вчинені неповнолітніми або за їх участю.

Проаналізуємо вікові ознаки осіб, які вчиняли крадіжку за період 2018–2022 роки.

Рік	до 14 років	14–15 років	16–17 років	18–28 років	29–39 років	40–54 років	55–59 років	60 років і більше
2018	146	1 051	1 853	19 035	24 576	12 687	1 657	1 120
2019	133	943	1 494	15 861	22 703	12 063	1 437	1 129
2020	130	579	936	10 264	15 699	9 158	1 114	870
2021	99	517	852	9 348	14 760	8 809	1 051	844
2022	43	252	380	4 682	8 335	5 405	650	598

Виходячи з наведених даних можемо прийти до висновку про те, що найбільшу кількість крадіжок у курортному регіоні вчиняють особи віком від 29 до 39 років, найменшу – малолітні особи.

Пропонується розглянути статистичні дані щодо осіб злочинців, які вчинили крадіжку в частині властивостей освітнього рівня на час вчинення кримінального правопорушення.

З наведених даних вбачається, що найчастіше крадіжки на регіональному рівні вчиняються особами, які мають лише повну загальну або базову загальну середню освіту (особи, які закінчили навчання в школі). Найрідше крадіжку вчиняють особи, які не мають взагалі освіти або мають лише початкову базову освіту.

Серед іншого, офіційні статистичні дані щодо стану злочинності в Україні також дають нам можливість про-

Рік	Повна вища, неповна вища освіта	Професійно-технічна освіта	Повна загальна середня та базова загальна середня	Початкова загальна та без освіти
2018	3 784	13 901	42 201	2 239
2019	2 512	10 215	31 327	1 496
2020	1 562	6 552	23 063	1 105
2021	2 005	6 088	27 087	1 100
2022	1 194	3 111	15 483	535

Рік	Громадяни України	Іноземні громадяни	Особи без громадянства	Нелегальні мігранти	Біженці
2018	50 827	1 040	61	21	3
2019	44 929	547	74	21	2
2020	38 269	435	46	11	2
2021	35 754	471	55	15	2
2022	20 153	167	25	4	0

аналізувати осіб-крадіїв по критерію громадянства.

Цікавий також показник зайнятості на момент вчинення таємного викрадення чужого майна. Так, в 2018 році безробітними було вчи-

нено 4 127 крадіжки, у 2019 році – 2 832 безробітних осіб вчинили крадіжки, 2020 році – 2 167 безробітних осіб вчинили крадіжки, 2021 рік – 1 606 безробітних осіб вчинили кра-

діжки та у 2022 році безробітні вчинили 870 крадіжки.

Висновки. У результаті проведеного дослідження можемо прийти до висновку, що для організації запобігання злочинності у курортному регіоні слід враховувати, що особа злочинця крадія – це сукупність різних ознак, рис, властивостей, які прийнято поділяти на соціально-демографічні, морально-психологічні, соціальні ролі та статуси, кримінально-правові ознаки. Це можуть бути як загальні ознаки особистості (вік, стать, місце роботи тощо), так і характерні лише особі крадія специфічні властивості. Аналіз офіційних статистичних даних щодо стану злочинності в Україні та осіб, які вчинили кримінальні правопорушення за останні 5 років (період 2018–2022 роки) свідчить, що особами, які вчиняють крадіжку у курортному регіоні, найчастіше виступають ті, які раніше вже вчиняли кримінальні правопорушення, менше – жінки та неповнолітні. Частіше крадіями у курортному регіоні виступають особи, які не мають професійно-технічної та вищої освіти. За віковими характеристиками найбільшу кількість крадіжок вчиняють особи віком від 29 до 39 років, найменшу – малолітні особи; приблизно однакові статистичні показники вчинення крадіжки особами у віці від 18 до 28 років та від 40 до 55 років. Літні люди, які ще не отримали статус пенсіонера та особи у віці понад 60 років вчиняють приблизно однакову кількість крадіжок за звітний період, але цей показник порівняно малий. Проаналізувавши ознаки осіб крадіїв в частині громадянства, приходимо до висновку, що безперечно громадянами України вчиняється найбільше крадіжок на території нашої держави, показники рівня крадіжок, які вчинені іноземцями та особами без громадянства приблизно однаковий, а найменший цей показник у осіб без громадянства. Загалом, варто відмітити загальну тенденцію

до зменшення кількості виявлених та зареєстрованих кримінальних правопорушень в цілому та крадіжок зокрема з кожним наступним звітним періодом.

Стаття присвячена дослідженню особи злочинця, який вчиняє крадіжку на регіональному рівні. Визначено, що крадіжка є різновидом корисливого посягання проти власності, яке згідно офіційних статистичних даних є найпоширенішим кримінальним правопорушенням на території України протягом останніх років. Крадіжка як вид корисливого ненасильницького кримінального правопорушення проти власності посягає на чуже майно, що відбувається за рахунок таємного протиправного обернення останнього на користь винного або інших третіх осіб.

Пояснюється, що особа злочинця є одним із центральних питань в кримінології в частині дослідження механізму злочинної поведінки особи та розробки заходів протидії як окремим видам кримінальних правопорушень, так і злочинності в цілому. Встановлюються поняття «суб'єкт кримінального правопорушення», «особа злочинця», «особистість злочинця». Розкриваються особливості терміну «особа злочинця». Доводиться, що особа злочинця, який вчиняє крадіжку, складається із певної кількості елементів та включає певну сукупність різних ознак, рис, властивостей. Проводиться аналіз окремих ознак особи злочинця-крадія на основі офіційних статистичних даних органів правоохоронної системи за період 2018–2022 роки включно. Особами, які вчиняють крадіжку у курортному регіоні, найчастіше виступають ті, які раніше вже вчиняли кримінальні правопорушення, менше – жінки та неповнолітні. Частіше крадіями у курортному регіоні виступа-

ють особи, які не мають професійно-технічної та вищої освіти. За віковими характеристиками найбільшу кількість крадіжок вчиняють особи віком від 29 до 39 років, найменшу – малолітні особи; приблизно однакові статистичні показники вчинення крадіжки особами у віці від 18 до 28 років та від 40 до 55 років. Проаналізовано дані щодо освіти, віку, громадянства, зайнятості осіб, які вчинили крадіжку на момент її вчинення та визначено основні тенденції показників крадіжок за останні 5 років.

Ключові слова: особа злочинця, крадіжка, регіон, корисливий мотив, особа, яка вчинила крадіжку, структура особи злочинця.

Matviienko O. Characteristics of a person who commits theft as a basis for combating crime in the resort region

The article is devoted to the investigation of the identity of a criminal who commits theft. It has been determined that theft is a type of self-interested encroachment on property, which according to official statistics is the most common criminal offense on the territory of Ukraine in recent years. Theft as a type of self-interested non-violent criminal offense against property encroaches on someone else's property, which occurs due to the secret illegal transfer of the latter to the benefit of the guilty party or other third parties.

It is explained that the identity of the criminal is one of the central issues in criminology in terms of researching the mechanism of a person's criminal behavior and developing countermeasures for both individual types of criminal offenses and crime in general. The concepts of "subject of a criminal offense", "person of a criminal", "personality of a criminal" are established. The peculiarities of the term "person of the criminal" are revealed. It

is proved that the character of a criminal who commits theft consists of a certain number of elements and includes a certain sequence of late signs, signs, properties. An analysis of individual features of the identity of a criminal-thief is carried out on the basis of official statistical data of law enforcement agencies for the period 2018–2022 inclusive.

Persons who commit theft in the resort region are most often those who have previously committed criminal offenses, less often women and minors. Thieves in the resort region are more often committed by persons who do not have professional and technical and higher education. According to age characteristics, the largest number of thefts is committed by persons aged 29 to 39, the least by minors; approximately the same statistical indicators of committing theft by persons aged 18 to 28 and 40 to 55 years. The data on the education, age, citizenship, and employment of the persons who committed the theft at the time of its commission were analyzed, and the main trends of the indicators of theft over the past 5 years were determined.

Key words: identity of the criminal, theft, region, selfish motive, person who committed the theft, structure of the identity of the criminal.

Література

1. Татаркевич Я.О. Викрадення у кримінальному праві України: поняття та форми : дис... канд. юрид. наук. 081. Нац. ун-т «Од. юрид. академ.». Одеса, 2022. 244 с.
2. Кримінально-правова характеристика злочинів проти власності: навч. посібник у схемах / О. З. Мармура, О. Ф. Пасека, В. Ф. Примаченко, Т. Р. Сабанюк. Львів, 2019. 44 с.
3. Про судову практику у справах про злочини проти власності : Постанова Пленуму Верховного Суду України від 6 листопада 2009 року № 10. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0010700-09#Text>
4. Кримінологія: підручник / В. В. Голіна, Б. М. Головкін, М. Ю. Валуська та

ін.; за ред. В. В. Голіни, Б. М. Головікіна. Харків: Право, 2014. 440 с.

5. Зелінський А.Ф. Кримінальна психологія : навч.-метод. посібн. Харків, Юрінком Інтер. 1999. 212 с.

6. Ус О.В. Врахування мотиву та мети діяння співучасника при кваліфікації злочину. Правова держава: історія, сучасність та перспективи формування в Україні : матеріали міжнар. наук.-практ. конф., м. Ужгород, 28 лют.–1 берез. 2014 р. Херсон, 2014. С. 187–190.

7. Казміренко В.О. Психологічний аналіз мотиву та мети розбою. Науковий вісник Ужгородського національного університету. 2015. № 33. Том 2. С. 100–104.

8. Кримінологічна віктимологія: навч. посібник / Моїсєєв Є.М., Джужа О.М., Василевич В.В. та ін.; за заг. ред. О.М. Джужі. Київ : Атіка, 2006. 352 с.

9. Остроглядів О.І. Кримінологічна характеристика та запобігання корисливим злочинам проти власності у великому місті Причорноморського регіону. Південноукраїнський правничий часопис. 2020. № 3. С. 88-94.

10. Кримінальний кодекс України : Закон України від 5 квітня 2001 року № 2341-III. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 25–26, ст. 131.

11. Закалюк А. П. Курс сучасної української кримінології: теорія і практика : у 3 кн. Київ : Ін Юре, 2007. Кн. 1 : Теоретичні засади та історія української кримінологічної науки. 424 с.

12. Кримінологія: Загальна та Особлива частини: підручник. 2-ге вид. переробл. і допов. / І. М. Даньшин, В. В. Голіна, М. Ю. Валуйська та ін.; за заг. ред. В. В. Голіни. Харків: Право, 2009. 288 с.

13. Кримінологія: Загальна та Особлива частини : підручник/ В. В. Голіна, Б. М. Головікін, М. Ю. Валуйська, О. В. Лисодєд та ін. ; за ред. В. В. Голіни і Б. М. Головікіна. Харків : Право, 2014. 513 с.

14. Зелінський А.Ф. Кримінальна психологія : навч.-метод. посібн. Харків, Юрінком Інтер. 1999. 212 с.

15. Голіна В.В. Кримінологія : Загальна та Особлива частини : Навчальний посібник / В. В. Голіна, Б. М. Головікін. Х. : Право, 2014. 513 с.

16. Денисов С.Ф. Особа злочинця у кримінологічній теорії України. Вісник кримінологічної асоціації України. 2020. № 1(22). С. 152–159.

17. Про зареєстровані кримінальні правопорушення та результати їх досудового розслідування. Офіс Генерального прокурора. URL: <https://gp.gov.ua/ua/posts/pro-zareyestrovani-kriminalni-pravoporushennya-ta-rezultati-yih-dosudovogo-rozsliduvannya-2>

18. Про осіб, які вчинили кримінальні правопорушення. Офіс Генерального прокурора. URL: <https://gp.gov.ua/ua/posts/pro-osib-yaki-vchinili-kriminalni-pravoporushennya-2>

19. Бабенко А.М. Запобігання організованим, озброєним та терористичній злочинності як складова безпеки в умовах Євроінтеграції. Південноукраїнський правничий часопис. 2022. № 4. Ч. 1. С. 54–58.

20. Бабенко А. М. Регіональна система злочинності: її місце у загальній системі злочинності та деякі закономірності функціонування/ Форум права. 2014. № 2. С. 29–36 URL:http://nbuv.gov.ua/jpdf/FP_index.htm_2014_2_7.pdf.

21. Бабенко А. М. Запобігання злочинності в регіонах України: концептуально-методологічний та праксеологічний вимір: монографія. Одеса: ОДУВС, 2014. 416 с.

22. Бабенко А. М. Територіально-просторовий аналіз злочинності у населених пунктах Одеської області. Вісник Асоціації кримінального права України. 2017. № 2(9). URL: http://nauka.nlu.edu.ua/wp-content/uploads/2017/12/11_Vabenko.pdf (дата звернення 01.07.2023)

23. Бабенко А.М. Регіональні особливості злочинності у містах та сільських районах Запорізької, Дніпропетровської та Харківської областей. Питання боротьби зі злочинністю: зб. наук. пр./редкол.: В.І. Борисов та ін. Харків: Право, 2018. Вип. 36. С. 42–60. URL: <http://pbz.nlu.edu.ua/article/view/157063> (дата звернення 01.07.2023)

24. Бабенко А.М. Тактико-психологічні, кримінально-процесуальні, адміністративно-правові та оперативно-розшукові заходи профілактики і запобігання кримінальним правопорушенням. Південноукраїнський правничий часопис. 2021. № 1. С. 14–22.

25. Бабенко А.М., Федорончук І.В. Втручання у діяльність захисника чи представника особи: кримінологічний і кримінально-процесуальний виміри. Юридичний бюлетень, 2020. № 15. С. 104–112.

26. Бабенко А.М., Конопельський В.Я. Чекмарьова І.М. Кримінологічна характеристика та запобігання злочинності

у прикордонних регіонах Причорномор'я материкової України: монографія. Харків: Право, 2019. 264 с.

27. Батиргарєєва В.С., Бабенко А.М. Аналіз сучасної криміногенної ситуації в Україні як інформаційна модель для розробки стратегії зменшення можливостей вчинення злочинів. *Архів кримінології та судових наук*. № 1. 2020. С. 39–54.

28. Бабенко А.М., Палій М.В. Крадіжка та шахрайство як види корисли-

вих кримінальних правопорушень проти власності: соціально-правова та віктимологічна характеристика. *Юридичний науковий електронний журнал*. № 1. 2023. С. 564–568.

29. Бабенко А.М., Палій М.М. Розмежування посягань на власність від суміжних військових кримінальних правопорушень в умовах воєнного стану. *Правові новели*. № 18. 2022. С. 190–198.